

שבת בירושלים

מרכזו, שבו יוכלו שוחרי הקולנוע מכל הגיי-
שות ליהנות מסרטים. חשוב מאוד לכן, שיהיו
במתחם הזה גם בתי עסק השומרים על כש-
רות, שיהיו סגורים בשבת. אפשר אף לחשוב
על תמריצים כלכליים, שישמרו על האיוון
הזה. מצד אחר, אסור למנוע פעולה תרבותית
של המתחם בשבתות ובחגי ישראל - כי הדבר
ימנע ערוץ פעילות תרבותית מבורכת ממי
שממילא אינם שומרים מצוות, במקום המר-
חק מאזורי המגורים של אלה השומרים שבת.
אני שמחה מאוד על כך, שאלה הנאבקים
כעת למען שמירת הגיוון בירושלים הם צעירי-
דים ממגוון רחב של גישות לדת ולמסורת,
ונכללים בהם שומרי מצוות אדוקים לצד חיי-
לונים. צעירים, שאהבת העיר והרצון לשמור
על מרכזיותה והיותה בית לכולנו מניעים
אותם להעדיף חיפוש יצירתי של דרכים לפ-
עולה משותפת וחיוק המשותף על פני חיוק
והעמקה של הברלים והפרדות.
זהות עמוקה וחוקה נבחנת דווקא בד-
רכים שבהן היא מתמודדת עם המפגש
עם זהויות ותרבויות אחרות. דווקא במפ-
גש מעשיר היא יכולה להגיע לשיאה. מי
שמנסה לשמר את זהותו על ידי התבדלות
מוחלטת, סופו שיתכנס ויצטמצם. זה נכון
הן לשומרי דת אדוקים, והן למי שזהותו
בנויה על "חופש" מוחלט מכל ייחוד תר-
בותי וקהילתי.

הכותרת היא נשיאת מציל"ה וחברה במועצה הציבורית
כחול-לבן

יש רוב יהודי מובהק, צריכה להיות שונה
מימי השבוע האחרים. העובדה שיש בה גם
חלקים אחרים מוסיפה לגיוונה ולעושרה.
אולם יש לאפשר ליהודים תושבי ירושלים
פעילות שונה, על פי טעמים, שאינה בהכרח
שמירת שבת הלכתית. יחד ולחוד.
לכן האינטרס המשותף של הנה-
גת העיר, לרבות פרנסיה השומרים מצוות,
צריך להיות כיבוד שבת אחרת לכולם ובכל
מקום, אולם פתיחת אפשרויות יצירתיות

חיוני הדבר שבעיר ירושלים לא יינתן מונופול לשום תפישה תרבותית או דתית

לפעילות תרבותית וחברתית במקומות שר-
נים בעיר לקהילות שונות, על פי דרכן.
טוב, למשל, שמתחם התחנה החדש כולל
עתה הן עסקים ומרכזים הפתוחים בשבת
והן כאלה הסגורים בשבת. כך יוכל המתחם
להיות מרכז משותף באופן מלא בכל ימי
השבוע, ולרכו פעילות תרבות וביילוי בשבת
למי שאינם שומרי מצוות, בלי להשפיע על
אופי מרחבי המגורים בירושלים בכלל ושל
שומרי המצוות בפרט.
כך יש לנהוג גם במתחם "סינמה סיטי",
העומד להיפתח בעיר. טוב שיהיה לירושלים

ירושלים היא אחת ויחידה בעולם.
היא קדושה לכל שלוש הדתות המ-
נותאיסטיות, היא בסיס העצמאות
המדינית היהודית ומחוז התפוז של
הליטורגיה היהודית לדורותיה, והיא בירת
מדינת ישראל. היא הבית מימים ימימה של
יהודים ושל ערבים, בעלי כל הגישות השר-
נות לדת.
לכן אין זה פלא, שמתנהלים בירושלים
ויכוחים ומאבקים מתמידים על דמותה.
המאבקים הללו הם סמל למאבק התרבותי
בכל מדינת ישראל. לכן חיוני הוא, שירוש-
לים לא תיתן מונופול לשום תפישה תרבו-
תית או דתית.

גישתי לסוגיות של הפרהסיה הציבורית
בירושלים נגזרת מגישתי הכללית לסוגיות
אלה - שגובשה והוצגה באמנת גביון-מרן
- ומהעובדה, שאני תושבת ירושלים שאינה
שומרת מצוות, והעיר - על עושר המשמעות
שלה ושל הקהילות החיות בה, וגם החיים
התרבותיים המגוונים בה - יקרים לי מאוד.
אני מסתכלת בדאגה כמגמה, המתרגמת את
עליית המספר היחסי של שומרי המצוות
בעיר לצמצום הגיוון התרבותי שבה.
פרהסיה ציבורית משותפת במציאות
שיש בה אנשים בעלי גישות תרבותיות
ורתיות שונות, מחייבת מינימום משותף
כללי, וגמישות וריבוי על ידי הבחנות של
זמן ושל מקום.
השבת בירושלים כולה, בחלקים שבהם